

En son ne zaman?

Akif Emre, 01 Aralık 2016

<http://www.yenisafak.com/yazarlar/akifemre/en-son-ne-zaman-2034535>

En son ne zaman bir Hz. Ömer menkıbesi dinledik?

En son ne zaman Dicle'nin kenarında bir kurt kuzuyu kaparsa kendini sorumlu hisseden bir Ömer profili çizdik?

En son ne zaman tenceresinde çakıl taşları kaynatan kimsesiz dul ve çocukları için sırtında yiyecek taşıyan bir örneklığı rikkatle dinledik?

En son ne zaman “yanlışını kılıcımızla doğrulturuz” sembolizminden cesaret alarak yanlışlara karşı ses verebildik?

Bir zamanlar Hz. Ömer örneklikleriyle umut, merhamet, ahlak, adalet vadeden, buna sahici bir dille sahip çıkan bir siyaset tasavvuru, bir gelecek tahayyülünden elde kalan nedir?

Bu soruyla yüzleşme cesareti göstermek, hem bireysel, hem toplumsal hem de siyasal planda kendimizi sigaya çekebilmek demektir.

Zor zamanlarda dini iddialı retorik hala gündemde. Hala insanlar dinin vadettiklerinin sahici anlamına inanıyor, bunu dillendirenlere güven duyuyor. Söylemin sahipleri içerikteki anlamın işaret ettiği hakikati hak etmese bile insanlar, inanmak hatta bunun üzerinden yanılmak istiyor. Din dili üzerinden aldatılmayı bile göze alan bir hakikatlilik talebini önemsemek gerek.

Ne var ki çok zamandır şekil şartları itibariyle dini gibi görünen pek çok yapıp ettiklerimizi seküler bir dil üzerinden kuruyoruz. Meşruiyetini, referanslarını modern dünyanın seküler kodları üzerinden inşa ediyor buna dini bir elbise biçmeye çalışıyoruz.

Siyaset, toplumsal sorumluluk, adalet duygusu, yeryüzüne muştuladığımız merhamet her ne varsa hepsinin elde edilen statüko adına ertelendiğini, hatta unutulduğunu hatırlayan yok gibi. Real politik adına girilen labirentin tuzaklarını, açmazlarını ya edilgen biçimde seyrediyor yahut bir hikmet arıyoruz.

Statükoyu korumak, gözetmek zorunda olanlarla statükoya rağmen eskimeyen, pörsümeyen gerçeği dillendirmek durumunda olanlar arasında mesafe kapanıyor gittikçe. Asıl çürüme burada başlıyor. Reel siyasetin içinde olanları kim uyaracak? Uyarı onlar talep ettikçe mi yapılacak yoksa onların tahammül sınırları içinde mi yapılacak?

Modern siyaset düşüncesinde siyasal muhalefeti kültürümüze yabancı bulanlar kendi kültürlerinin gereklerine ne kadar tahammül edebiliyor? Toplumsal çürüme, yozlaşma karşısında ses çıkarmayı modern anlamda anarşizmle itham etmeyi işlevsel bulanlar karşısında ıslah ediciler emri bil maruf yapanlar baş tacı mı ediliyor?

Siyasal muhalefeti yıkıcılık, değerlere karşı tahripkârlıkla suçlayanlar kötülükten nehyetme niyetinde olanlara hangi gözle bakıyor?

Şu hususu unutmayalım, yöneticilerin, önderlerin, toplumsal sorumluluk sahiplerinin de ahiret gününün olduğunu, onların da her insan, her Müslüman gibi hesaba çekileceklerini, hesaba çekilmeden evvel kardeşlerinin ihtarına, uyarısına, ihtiyaçları olduğunu, güç zehirlenmesinin, gafletin, iyi niyetle yapılan hataların karşısında kim bizi uyaracak?

Kim hakikati ihtar edecek?

Bir şekilde sorumluluk üstlenmiş Müslümanların gerçekten iyiliğini isteyenler, onları korumak adına yanlışlarına göz yumarak, hataları, sapmaları siyaseten görmezden gelerek susanlar bizzat en büyük kötülüğü yaparlar.. Eğer çıkarlarının zedeleneceği kaygısıyla, toplumsal veya siyasal konumları adına, uyarıcı sesler kısılır, doğruyu işaret edecek yapılar ortadan kalkarsa hangimizin kendi yanlışlarını görme, düzeltme imkânı olabilir ki?

Bozgunculuk, yıkıcılık ile muhalefetin, hakikati dillendirmenin birbirine karıştığı ortam yaşanıyor. Suskunluğun her şeyi kabullenme, itirazın ters giden bir şeylere işaret etmenin din dâhil her tür değere karşı olmakla suçlandığı seküler bir siyaset dili gittikçe koyulaşiyor.

Tedbirsiz, ilkesiz her şeye karşı olmak için karşı olan dille hakikat ve hak adına hakikatli bir dille itiraz karıştırılır, yanlış söylemenin imkânları ortadan kalkarsa her şeyden önce adalet kaybolur. Reel politik adına susanlar en fazla koruduklarını sandıkları sorumlulara en büyük kötülüğü yaparlar; onların da ahireti var çünkü.